

ASSASSIN'S CREED

RENESSANSAS

OLIVER BOWDEN

OLIVER BOWDEN

RENEŠANSAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

IGNAS URNIKAS ir
GIEDRĖ RINGIENĖ

OBUOLYS

Aukštuose Vekjo rūmų ir Bardželo bokštuose pleveno deglių ugnis, o katedros aikštę, esančią kiek toliau į šiaurę, apšvietė tik keli žibintai. Silpnai apšviestoje prieplaukoje ant Arno upės krantų, nors ir buvo vėlu, o daugelis žmonių artėjant nakčiai liko namuose, prieblandoje galėjai įžiūrėti kelis jūreivius ir krovikus. Jūreiviai vis dar sukiniėjosi aplink laivus, skubėjo sutvarkyti lynus, tvarkingai suvynioti virves, nuplauti denį, o krovikai skubiai tempė krovinius į saugų sandėlių prieglobstį.

Užeigose ir viešnamiuose taip pat spingsėjo šviesos, o gatvėse vaikštinėjo tik vienas kitas žmogus. Prabėgo septyneri metai nuo tos dienos, kai dvidešimtmetį Lorencą de Medičį išrinko valdyti miestą. Užėmęs postą jis įnešė tam tikros tvarkos ir ramybės į galingiausių tarptautinės bankininkystės ir prekybos šeimų, kurios pavertė Florenciją vienu turtingiausiu pasaulio miestu, varžybas. Nepaisant to, miesto atmosfera niekada nesiliovė kunkuliuoti, kartais įkaisdavo iki aukščiausio laipsnio, kai kuri nors šeima, siekdama valdžios, su vienomis grupėmis sudarydavo aljansą, o su kitomis likdavo amžinos ir nesutaikomos priešės, nuolat kimbančios vienos kitoms į atlapus.

1476-aisiais mūsų Viešpaties metais Florencija nebuvo saugi vieta vaikštinėti gatvėse po saulėlydžio, net tada, kai pavasario vakaras kvėpėjo jazminais, o, vėjui pučiant reikiama kryptimi, galėjai beveik pamiršti nuo Arno upės sklindantį dvoką.

Mėnulis pakilo kobalto atspalviu nusidažiusiame danguje įsakinėdamas daugybei jį lydinių žvaigždžių. Jo šviesa krito ant aikštės, kur Vekjo tiltas, jo sausakimšos parduotuvės, skendinčios tamsoje ir tyloje, susijungė su šiauriniu upės krantu. Jo šviesa išryškino juodai apsi-rengusią figūrą, stovinčią ant Šv. Stepono al Pontės bažnyčios stogo. Šis jaunuolis tik septyniolikos, bet stovėjo pasitempęs ir išdidus. Jis nužvelgė prieš akis atsivėrusią erdvę, prikūšo prie lūpų pirštus ir žemai, bet garsiai sušvilpė. Stebėjo, kaip po signalo pasirodė pirmiausia vienas, tada trys, vėliau tuzinas, galiausiai bent dvidešimt jaunuolių. Dauguma jų į aikštę išniro iš tamsių gatvių ir arkų galerijos, vilkėdami juodus, kraujo raudonumo, žalius ar žydrus apsiaustus ir kepures, nešini kardais ar durklais. Grėsmingai atrodančių, kupinų pasitikėjimo savimi jaunuolių gauja išdidžiai pasklido aikštėje.

Jaunuolis pažvelgė žemyn į kupinus entuziazmo, mėnesienos apšviestus ir jį stebinčius veidus. Pasveikindamas iškėlė kumštį virš galvos.

– Mes stovime kaip vienas! – sušuko jis. Minia taip pat iškėlė kumščius, kai kurie išsitraukė ginklus ir sušuko:

– Kartu!

Jaunasis vyras vikriai kaip katinas nulipo nebaigtu fasadu nuo bažnyčios stogo ant portiko, o nuo jo paskui save palikdamas plevėsuojančio apsiausto šleifą nušoko žemyn į minią, kuri susirinko aplink.

– Tylos, mano draugai! – jis iškėlė ranką nutildydamas paskutinius šūksnius, niūriai nusišypsojo.

– Ar žinote, kodėl jus, savo artimiausius sąjungininkus, pakviečiau šią naktį čia? Prašyti jūsų pagalbos. Per ilgai tylėjau, kol mūsų priešas, žinote, apie ką kalbu, Vieris de Pacis, mieste šmeižė mano šeimą, maišė mūsų vardą su žemėmis ir niekšišškai mus žemino. Šiaip nesivarginčiau spardyti tokio vargano neūžaugos, bet...

Jį pertraukė prie kojų nukritęs didelis, dantytas akmuo, mestas nuo tilto pusės.

– Užteks tų pliurpalų, *grullo**, – pasigirdo balsas.

Jaunuolis kartu su savo gauja pasisuko balso pusėn. Jis žinojo, kieno tas balsas. Iš pietų pusės per tiltą ėjo dar viena vaikiščių gauja. Priekyje apsigaubęs raudonu apsiaustu, susegtu sage su auksiniais delfiniais ir kryžiais mėlyname fone, vilkintis tamsų aksominį kostiumą, padėjęs ranką ant savo kardo rankenos, žengė jų vadas. Jis buvo gana gražus, bet išvaizdą gadino žiauri burna, siauras smakras, nors kūnas kresnas, tačiau nekilo abejonių, kad jaunuolio kojos ir rankos labai stiprios.

* *it. kvaiša. Vert. past.*

– *Buona sera* *, Vieri, – ramiai tarė jaunasis vyras.

– Kaip tik kalbėjome apie tave, – tada jis, apsimestinau nustebęs, perdėm mandagiai nusilenkė. – Bet turi man atleisti. Nesitikėjome, kad pasirodysi asmeniškai. Maniau, Paciai samdo kitus, kad šie atliktų nešvarius jų darbus.

Prisiartinęs Vieris išsitempė kaip styga, jo gauja sustojo už kelių jardų.

– Ecijau Auditore! Tu mažas, išlepintas neūžauga! Maniau, kad tai tavo raštininkų ir apskaitininkų šeima bėga pas sargybinius vos kilus menkiausiai bėdai. *Codardo* **! – jis sugniaužė kardo rankeną. – Sakyčiau, kad bijote patys tvarkyti savo reikalus.

– Na, ką gi galiu pasakyti, Vieri *ciccione* ***. Kai paskutinį kartą mačiau tavo seserį Violą, ji atrodė gana patenkinta tuo, kaip padirbėjau, – Ecijus Auditorė plačiai nusišypsojo savo priešui mėgaudamasis kompanionų kikenimais ir plojimais.

Vis dėlto jis žinojo, kad perlenkė lazda. Vieris jau buvo išraudęs iš pykčio.

– Užteks malti liežuvii, Ecijau, tu mažas mulki! Pažiūrėkim, ar kauniesi taip pat gerai, kaip ir pezi! – jis atsiskoko į savo pakalikus ir iškėlė kardą. – Nudėkim tuos kalės vaikus! – suriko.

* *it.* labas vakaras. *Vert. past.*

** *it.* bailys. *Vert. past.*

*** *it.* storulis. *Vert. past.*

Staiga vėl atskriejo akmuo ir pataikė Ecijui į galvą praskeldamas kaktą, šį kartą tai nebebuvo iššūkis. Jis akimirkai atsitraukė, nes iš Vierio pakalikų gretų pasipylė akmenų lavina. Draugai vos spėjo atsitiesti, o per tiltą link Ecijaus žmonių jau bėgo Pacio gauja. Kovėsi taip arti vieni kitų ir taip greitai, kad nebuvo laiko nei išsitraukti kardų, nei durklų, todėl abi gaujos tiesiog daužėsi kumščiais.

Mūšis buvo sunkus ir niūrus: žiaurūs spyriai ir smūgiai, sumišę su vidurius draskančiais lūžtančių kaulų garsais. Kurį laiką nei viena pusė neturėjo aiškios persvaros, bet staiga Ecijus nuo kakta tekančio kraujo apsiblaususiomis akimis pamatė, kaip du geriausi jo kovotojai susvirduliuoja ir sukniumba, o Pacio pakalikai ima juos trypti. Vieris, stovintis netoli Ecijaus, nusijuokė ir rankoje gniauždamas sunkų akmenį, užsimojo kitam smūgiui. Ecijus pritūpė, taip išvengdamas smūgio, tačiau kova dar nebuvo baigta. Auditorės gauja kovojo iš paskutiniųjų, nors vos laikėsi ant kojų. Prieš atsistodamas Ecijus sugebėjo išsitraukti durklą, tada beprotiškai užsimojo ir sėkmingai perrėžė šlaunį stambaus sudėjimo Pacių galvažudžiui, kuris jį puolė, išsitraukęs kardą ir durklą. Ecijaus peilis perrėžė drabužio medžiagą, perskrodė raumenis bei sausgysles. Vyras suklykė iš skausmo ir sukniubo, numetęs ginklus puolė abiem rankomis stabdyti kraujavimą.

Ecijus tučtuojau pašoko ant kojų ir apsižvalgė: Paciai buvo beveik apsupę jo žmones ir prirėmę prie kažnyčios

sienos. Jausdamas, kaip į kojas grįžta jėgos, jis pasileido prie saviškių. Pasilenkęs išvengė dar vieno Pacių pakaliko durklo, sugebėjo kumščiu stuktelti barzdoto vyro skruostą ir mėgavosi, matydamas, kad tam išbyrėjo dantys, o priblokštas netikėto smūgio užpuolikas susmuko ant kelių. Jis šuktelėjo, padrašindamas saviškius, bet iš tikrųjų mintyse ieškojo būdo, kaip atsitraukti neprarandant savigarbos. Tada per kovos triukšmą išgirdo garsų, linksimą ir iki kaulų smegenų pažįstamą balsą, nustelbusį Pacių minios erzelių.

– Ei, *fratellino**, ką čia veiki?

Ecijaus širdis atlėgo, šiaip ne taip sugebėjo atsakyti:

– Ei, Federikai! Ką čia veiki? Maniau, kad kaip visada kažkur bastaisi!

– Nesąmonė! Žinojau, kad esi kažką suplanavęs, pamaniau, kad reikia pažiūrėti, ar mano mažasis broliukas galiausiai išmoko pasirūpinti savimi. Bet atrodo, kad dar pora pamokų išeitų į naudą!

Gimęs keleriais metais prieš Ecijų, Federikas Auditorė, vyriausias iš Auditorių šeimos vaikų, buvo didelis vyras milžinišku apetitu: gėrimams, meilei ir kovai. Bešnekėdamas jis nėrė į įvykių sūkurį: sumušė dviejų Pacių galvas vieną į kitą, pakėlęs koją spyrė dar vienam į galvą ir, prasirovęs pro minią, stojo petis į petį su broliu. Atrodė, kad

* *it.* mažasis broliuk. *Vert. past.*

jį aplenkia aplink tvyrantis smurtas. Padrąsinti draugai įgavo antrą kvėpavimą, o Paciai prarado iniciatyvą. Keli prielaukos darbuotojai susirinko iš tolo stebėti muštynes, tačiau prieblandoje Paciai pamanė, kad ten renkasi Auditorių pastiprinimas. Ši aplinkybė, Federiko riaumojimas ir švaistymasis kumščiais bei brolio pavyzdžiu sekantis Ecijus labai greitai Pacių gretose sukėlė paniką.

Triukšme pasigirdo įniršęs Vierio de Pacio balsas.

– Atsitraukite! – sušuko jis savo vyrams. Balsas buvo persmelktas įtampos ir įniršio. Jis pagavo Ecijaus žvilgsnį ir iškošė kažkokį grasinimą, kurio per triukšmą nesigirdėjo. Tada dingo tamsoje, nubėgo atgal per Ponte Vekjo* tiltą. Paskui jį nusekė ir visi likę gaujos nariai, kurie dar galėjo paėiti, o triumfuojantys Ecijaus vyrai puolė pavymui.

Ecijus taip pat ketino lėkti paskui, bet jį sustabdė milžiniška brolio ranka.

– Minutėlę luktelėk, – liepė jis.

– Ką? Reikia vytis!

– Ramiai, – Federikas susiraukė ir atsargiai palietė prakirstą brolio antakį.

– Tik įbrėžimas.

– Ne, kiek blogiau, – niūria veido išraiška nusprendė brolis. – Reikia tave nuvesti pas gydytoją, – Ecijus nusišpjoė.

* Ponte Vecchio. *Vert. past.*

– Negaliu švaistyti laiko, vaikščiodamas pas gydytojus. Be to... – stabtelėjo. – Neturiu kuo sumokėti.

– Cha! Tikriausiai viską iššvaistei moterims ir vynui, – Federikas išsišiepė ir meiliai plojo jaunėliui broliui per petį.

– Nepasakyčiau, kad iššvaisčiau. Pažiūrėk, kokį pats rodai pavyzdį, – Ecijus išsišiepė, bet tada sudvejojo. Stai-ga pastebėjo, kad galva tvinkčioja. – Vis dėlto būtų ne pro šalį patikrinti. Tikriausiai negali man paskolinti kelių *fiorini**?

Federikas patapšnojo pinigine. Ji nežvangėjo.

– Tiesa ta, kad man ir pačiam trūksta, – prisipažino jis.

Ecijus, matydamas, kad brolis ne ką geresnis už jį, išsišiepė.

– O kam tu išleidai savo pinigus? Tikriausiai mišioms ir indulgencijoms?

Federikas nusijuokė.

– Gerai. Tavo tiesa, – apsižvalgė – tik trys ar keturi jų draugai buvo sužeisti taip smarkiai, kad turėtų likti mūšio lauke. Jie sėdėjo, vaitojo, bet taip pat buvo išsišiepę. Buvo kiek apkulti, bet kaulai nelūžo. Kita vertus, pustuzinis Pacių pakalikų gulėjo visai be sąmonės, bent vienas ar du iš jų buvo prabangiai apsirengę.

* *it. florinų. Vert. past.*

– Pažiūrėkim, ar mūsų kriteį priešai turi turtų, kuriais galėtų su mumis pasidalyti, – pasiūlė Federikas. – Juk mums reikia labiau, nei jiems, galėčiau lažintis, kad pavyks palengvinti jų pinigines nepažadinant!

– Dar pažiūrėsime, – atkirto Ecijus ir gana sėkmingai leidosi į darbą. Po kelių minučių, jis jau buvo surinkęs pakankamai aukso, kad užpildytų tiek savo, tiek brolio pinigines. Ecijus dėbtelejo į brolių ir triumfuodamas sužvangino ką tik įgytus turtus.

– Užteks! – sušuko Federikas. – Geriau šiek tiek ir jiems palikti, kad grįžę namo nebūtų visiškai elgetos. Juk mes ne vagys – tai tik karo grobis. Man vis dar nepatinka, kaip atrodo tavo žaizda. Reikia ją kuo skubiau apžiūrėti.

Ecijus linktelėjo ir apsisuko paskutinį kartą apžvelgė pergalingą Auditorių mūšio lauką. Federikas nekantraudamas padėjo ranką broliui ant peties.

– Eime, – tarstelėjo ir pasileido tokiu tempu, kad kovos išvargintas Ecijus sunkiai bespėjo kartu. Jeigu jaunėlis per daug atsilikdavo ar ne ten pasukdavo, Federikas stabtelėdavo ar pribėgdavo, kad parodytų tinkamą kelią.

– Atleisk, Ecijau. Tik noriu kuo greičiau nusigauti iki *medico**.

Gydytojas buvo netoli, bet Ecijus su kiekviena minute vis labiau silpo. Jie galiausiai pasiekė blyškų šeimos gydy-

* *it. gydytojo. Vert. past.*

tojo kabinetą, pilną paslaptųjų instrumentų, žalvarinių bei stiklinių kolbų, sustatytų ant tamsių ažuolinių stalų, su lentynomis prikrautomis džiovintų vaistažolių. Ecijus vos bepastovėjo ant kojų.

*Dottore** Čereza buvo nepatenkintas, kad jį vidury nakties pakėlė iš lovos, bet vos prikišo žvakę arčiau Ecijaus žaizdos, kaipmat pamiršo susierzinimą.

– Hm, – niūriai murmėjo jis. – Šį kartą gana sunkiai susižeidei, jaunuoli. Nejaugi nesugebate rasti geresnio užsiėmimo, nei lakstyti po miestą ir tvatyti vieni kitus?

– Gerasis daktare, tai buvo garbės klausimas, – įsiterpė Federikas.

– Aišku, – lediniu balsu atsakė gydytojas.

– Nieko baisaus, – nors iš tikrųjų jautėsi silpnai, bandė išsisukti Ecijus.

Kaip visada, po humoro kauke slėpdamas susirūpinimą, Federikas tarstelėjo:

– Drauge, sulopykite jį, kaip galėdamas geriau. Tas jo žavus veidelis – vienintelis jo turtas.

– Ei, *fottiti***! – parodydamas broliui vidurinį pirštą atkirto Ecijus.

Gydytojas nekreipė į juos dėmesio. Nusiplovė rankas, švelniai apčiupinėjo sužeistą vietą, paėmė vieną iš daugelio

* *it.* daktaras. *Vert. past.*

** *it.* eik šikti. *Vert. past.*

kabinete stovinčių buteliukų ir jame esančiu skysčiu suvilgė drobę. Tuomet drobę pridėjo prie žaizdos. Taip stipriai graužė, kad Ecijus susiraukė ir vos susilaikė nepašokęs nuo kėdės. Įsitikinęs, kad žaizda sterili, gydytojas pasiėmė adatą ir pervėrė per jos akutę ploną ketguto siūlą.

– Gerai, – perspėjo jis. – Dabar truputėlį skaudės.

Kai žaizdą susiuvo ir sutvarstė taip, kad Ecijus atrodė, kaip turkas su turbanu ant galvos, gydytojas padrašinančiai nusišypsojo.

– Kol kas jūs man skolingi tris florinus. Po kelių dienų ateisiu pas jus į namus ir ištrauksiu siūlus. Tada teks sumokėti dar tris florinus. Siaubingai skaudės galvą, bet praeis. Pabandyk ilsėtis. Jei tik pajėgsi! Ir nesijaudink, žaizda ne tokia sunki, kokia atrodo, net rando neturėtų likti, taigi, ateityje panelių per daug nenuvils.

Išėjęs atgal į gatvę, Federikas apkabino jaunėli brolių. Išitraukė gertuvę ir ištiesė ją Ecijui.

– Nesirūpink, – pastebėjęs Ecijaus veido išraišką paguodė jis. – Čia geriausia tėvo *grappa**. Tavo būklės vyrui, tai geriau už motinos pieną.

Jie abu išgėrė, jautė, kaip ugninis skystis šildo pilvą.

– Nebloga naktelė, – atsiduso Federikas.

– Be abejonės. Tik norėčiau, kad su jais būtų buvę taip smagu, kaip su... – Pamatęs, kad brolis šiepiasi iki ausų,

* itališkas alkoholinis gėrimas. *Vert. past.*

Ecijus liovėsi kalbėti. – O, palauk! – juokdamasis pasitaisė jis. – Taip ir buvo!

– Nepaisant to, manau, kad būtų neprošal užkąsti ir atsigerti prieš einant namo, – pasiūlė Federikas. – Žinau, kad vėlu, bet netoliese yra tik paryčiais užsidaranti užkeiga ir...

– Jūs su *oste** esate *amici intimi***?

– Kaip atspėjai?

Maždaug po valandos, sušveitęs porciją *ribollita**** ir *bistecca*****, o visa tai užgėręs buteliu Brunello vyno, Ecijus pamiršo visas žaizdas. Jis buvo jaunas, tvirtas – visa iš-iekvota energija kaip mat sugrįžo. Atsigauti labai padėjo ir po pergalės prieš Pacių minią užplūdęs adrenalinas.

– Broliuk, laikas eiti namo, – pakvietė Federikas. – Tėvas, be abejonės, svarsto, kur mes bastomės, tavęs jis ieško dar ir tam, kad padėtų tvarkyti banko reikalus. Laimei, mano makaulė visiškai netinka skaičiams. Tikriausiai, todėl ir nekantrauja, kada galės įtraukti mane į politinius reikalus!

– Politiką arba cirką, jeigu toliau eisi tuo pačiu keliu.

– Koks tarp jų skirtumas?

* *it.* barmene. *Vert. past.*

** *it.* artimi draugai. *Vert. past.*

*** Toskaniška sriuba. *Vert. past.*

**** *it.* jautienos kepsnys. *Vert. past.*

Ecijus žinojo, kad Federikas visiškai nepavydi jaunesniajam broliui to, kad tėvas šeimos versle juo pasitiki labiau negu vyresnėliu. Federikas mirtų iš nuobodulio priverstas gyventi bankininko gyvenimą. Bėda ta, kad, Ecijaus nuomone, jį išiktų toks pats likimas, tačiau kol kas diena, kai teks apsvilkti juodą aksominį kostiumą ir auksinę Florencijos bankininko grandinė, dar buvo toli. Jaunuolis buvo pasiryžęs iki valiai mėgautis laisvės ir vėjavaikiškumo kupinomis dienomis. Tada jis dar nežinojo, kad lengvos dienos neilgai trukus baigsis.

– Geriau paskubėkim, – ragino Federikas, – nes kitaip teks klausytis moralo.

– Gali būti, kad jis jaudinasi.

– Ne, juk žino, kad galime savimi pasirūpinti. – Federikas žiūrėjo į Ecijų vertinančiu žvilgsniu. – Bet geriau einam, – stabtelėjo. – Tikriausiai, nenusiteikęs mažytėms lažyboms? Gal lenktynėms?

– Iki kur?

– Sakykim, – Federikas pažvelgė į mėnesienos apšviestą miestą netoliese esančio bokšto link, – iki Švč. Trejybės bažnyčios* stogo. Jeigu tik tau nepersunku. Nuo ten netoli iki namų. Bet yra dar viena sąlyga.

– Kokia?

– Lenktyniausime ne gatvėmis, o stogais.

* Santa Trinità. *Vert. past.*

Ecijus giliai įkvėpė.

– Gerai, pabandom, – priėmė iššūkį.

– Gerai, mažasis *tartaruga** – pirmyn!

Daugiau netaręs nė žodžio, Federikas pasileido tekinas, lengvai kaip driežas užlipo šalimais stūksančia šiurkščia siena. Viršuje stabtelėjo, atrodė, prarado pusiausvyrą ant apvalių raudonų čerpių, tuomet nusijuokė ir pasileido toliau. Kai Ecijus pagaliau pasiekė stogą, brolis jau buvo priekyje už dvidešimties jardų. Jis pasileido paskui, gaudynių sukeltas adrenalino antplūdis užmarštin nustūmė bet kokį skausmą. Staiga jis išvydo, kaip Federikas peršoka plačią tamsos prarają ir lengvai nusileidžia ant plokštaus niūrių rūmų stogo, esančio žemiau to, nuo kurio nušoko. Pabėgęs kiek tolėliau, jis stabtelėjo, lūkuriavo. Ecijus, išvydęs grėsmingai artėjančią aštuonaukščių pastatų prarają, šiek tiek išsigando, bet žinojo, kad mieliau mirtų nei dvejetaini broliui matant, todėl, sukaukęs visą drąsą, atsispyrė ir, skriedamas virš prarajos, po savo kojomis išvydo mėnesienos apšviestą kietą granitinių plytelių gatvės grindinį. Akimirką suabejojo, ar tinkamai atsispyrė, nes atrodė, kad tamsi pilka rūmų siena staiga pakilo priešais jį, bet jam kažkaip pavyko praskrieti ir nusileisti ant kito stogo, nors, tiesa, susvirduliavo, bet išsilaikė ant kojų, nors giliai alsavo, tačiau jautė palengvėjimą.

* *it. vēžlys. Vērt. past.*

– Mažasis broliukas vis dar turi ko mokytis, – erzino Federikas, vėl pasileisdamas tikslo link, nardydamas tarp eilės kaminų, kaip besisklaidančių debesų šešėlis. Ecijus, paniręs akimirkos beprotybėje, taip pat puolė pirmyn. Priešais jį atsivėrė kitos prarajos, kai kurios tebuvo tik skersgatviai, kitos – plačios pagrindinės miesto gatvės. Federiko niekur nesimatė. Staiga priešais jį pasirodė Švč. Trejybės bokštas, kylantis iš nuožulnaus, raudono bažnyčios stogo. Artėdamas prie tikslo, jis prisiminė, kad bažnyčia stovi aikštės centre, todėl atstumas tarp jos stogo ir aplinkinių pastatų yra kur kas didesnis nei bet kuris kitas, kurį jam yra tekę įveikti. Jis nedrįso dvejoti ar judėti lėčiau, vienintelė aplinkybė suteikianti vilties buvo tai, kad bažnyčios stogas yra žemiau to, nuo kurio teks šokti. Jeigu jam pavyks atsispirti pakankamai stipriai ir tiesiog mestelėti save į orą, gravitacija atliks likusį darbą ir tikslas bus pasiektas. Vieną ar dvi sekundes jis skristų kaip paukštis. Jis stūmė šalin bet kokias mintis apie galimus nesėkmės padarinius.

Stogo, kuriuo jis bėgo, kraštas nenumaldomai artėjo, o tada – nežinia. Jis sklendė, klausydamasis ausyse švilpiančio vėjo ir nuo oro srauto ašarojančiomis akimis. Bažnyčios stogas atrodė neįsivaizduojamai toli – jam niekada nepavyks jo pasiekti, daugiau jis niekada nesijuoks, nesimuš ir nelaikys moters savo glėbyje. Jis vos galėjo kvėpuoti. Užsimerkė ir tada...